

Arrest

nr. 220 047 van 19 april 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MUBERANZIZA
Guldenvlieslaan 67/9
1060 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (Dem.rep.) nationaliteit te zijn, op 15 april 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 april 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van Mr. I. TWAGIRAMUNGU, die loco Mr. MUBERANZIZA verschijnt voor de verzoekende partij en van Mr. I. FLORIO, die loco Mr. E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker wordt op 7 augustus 2015 door de politiediensten een eerste keer aangetroffen op het Belgische grondgebied. Op 8 augustus 2015 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker wordt op dezelfde dag in kennis gesteld van dit bevel.

1.2. Op 13 augustus 2015 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Hij verklaart hierbij op 4 augustus 2015 het Belgische grondgebied te hebben betreden. Inzake dit verzoek wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest van 29 maart 2016 met nummer 164 866 definitief beslist tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 9 januari 2016 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, na de tussengekomen beslissing in eerste aanleg van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake het verzoek om internationale bescherming, opnieuw tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het tegen dit bevel ingestelde beroep wordt door de Raad verworpen, bij arrest van 5 juli 2016 met nummer 171 235.

1.4. Verzoeker wordt op 2 april 2019 door de politie opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf. Op dezelfde dag wordt beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.5. Op 10 april 2019 wordt door de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen. Dit is de bestreden beslissing, die verzoeker op 11 april 2019 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten:

naam: [N.B.]

voornaam: [G.]

geboortedatum: [1982]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone Brussel op 02.04.2019 en op 03.04.2019 door het gesloten centrum van Merksplas en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene werd gehoord op 02.04.2019 door de politiezone van Brussel en verklaart dat hij naar België is gekomen omdat hij personen in Congo wil ontluchten. Betrokkene geeft aan dat hij niet kan terugkeren naar zijn land omdat hij daar niet de financiële middelen voor heeft.

Op 03.04.2019 verklaarde betrokkene aan het gesloten centrum dat hij sinds augustus 2015 in België verblijft. Hij naar hier is gekomen om een asielaanvraag in te dienen en zijn vader te helpen.

Betrokkene werd gehoord op 02.04.2019 door de politiezone van Brussel en verklaart dat hij astma en diabetes heeft. Op 03.04.2019 verklaarde de centrumarts dat betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk kan inhouden van art 3 EVRM.

Verder laat hij aan de politie weten geen duurzame relatie of kinderen te hebben in België. Betrokkene verklaarde in het gesloten centrum dat zijn vader legaal in Koekelberg woont. Hij heeft zorg nodig. Verder laat hij weten dat hij een Nederlandse vriendin heeft die aan zee woont, [S.J.]. Ze woont in Namur volgens betrokkene. Betrokkene toont niet aan dat zijn vader niet kan rekenen op de mantelzorg van andere familieleden of van professionele zorgverstrekkers. Wat betreft betrokkenes verwijzing naar zijn Nederlandse vriendin, merken we op dat zijn verklaringen over de verblijfplaats van haar incoherent zijn, waar eveneens op gewezen werd door de sociaal assistente van het opvangcentrum.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Een schendig van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 13.01.2016 Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone Brussel op 02.04.2019 en op 03.04.2019 door het gesloten centrum van Merksplas en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 13.01.2016 Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene werd gehoord op 2/4/2019 door de politiezone Brussel en verklaart dat hij niet naar zijn land van oorsprong kan terugkeren omdat hij niet de financiële middelen heeft. In het gesloten centrum op 03.04.2019 verklaarde betrokkene dat hij de regering van Kabila vreest. Verder verwijst hij naar zijn medische problemen als reden waarom hij niet kan terugkeren.

De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn asielaanvraag van 13.08.2015. Uit het onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene werd gehoord op 2/4/2019 door de politiezone Brussel en verklaart last te hebben van diabetes en van astma. Op 03.04.2019 verklaarde de centrumarts dat betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt van art 3 EVRM.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

[...]

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. Waar verzoeker vraagt om het ingestelde beroep te behandelen in de Franse taal dient erop te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze wordt geregeld door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werking het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van talen in bestuurszaken (Les Nouvelles, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250). Gelet op het voorgaande en het feit dat bestreden beslissing door het bestuur, conform de bepalingen van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, werd genomen in het Nederlands, dient de Nederlandse taal als proceduretaal door de Raad te worden gehanteerd. Verzoeker heeft ter terechtzitting ook geen bewaar geuit tegen de behandeling van zijn zaak in de Nederlandstalige procedure.

2.2. Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele

rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de verwijderingsbeslissing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Aangezien vaststaat dat verzoeker is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet en gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient het door hem ingeroepen imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel te worden aangenomen. Verweerder betwist het imminent karakter van de vordering ook niet in de nota met opmerkingen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie-karakter ervan. Dit prima facie-onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.3.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Verzoeker geeft er in de uiteenzetting van zijn middel ook blijk van kennis te hebben kunnen nemen van de motieven. Het doel van de formele motiveringsplicht is op het eerste zicht dan ook bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt prima facie niet aangetoond.

3.3.2.3. Waar verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker wordt in casu bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en omdat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort en evenmin van een geldig visum of een geldige verblijfstitel. Verzoeker geeft niet aan dit motief als dusdanig te betwisten. Hierbij wordt hem verder geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan op grond van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet en omwille van een risico op onderduiken. Het risico op onderduiken wordt verbonden met de vaststelling dat verzoeker duidelijk heeft gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden, waar hij eerder reeds weigerde om gevolg te geven aan het hem op 13 januari 2016 gegeven bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker beroept zich in de eerste plaats op een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 8 van het EHRM, die volgens hem alsnog verhinderen dat hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. Hij steunt zich hierbij concreet op een gezins- of familieleven in België met zijn Belgische vader enerzijds en zijn Nederlandse vriendin anderzijds en daarnaast ook nog op eigen gezondheidsproblemen. Een onderzoek in het licht van deze bepalingen dringt zich dan ook op.

3.3.2.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’ noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Bijkomende elementen kunnen onder meer zijn het samenwonen, de financiële afhankelijkheid, lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid, de reële banden tussen betrokkenen.

Het EHRM oordeelt verder dat het begrip ‘*gezin*’ niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn. Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als ‘*gezinsleven*’ in de zin van artikel 8 EVRM, kan

rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30)

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezins- of familielevens is verder niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet worden onderzocht in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating. Verzoeker beschikt(e) namelijk niet over een verblijfsrecht of een verblijfsmachtiging.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het privé- en gezins- of familielevens daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het privé- en gezins- of familielevens elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

Een ander belangrijke overweging is of het privé- en gezins- of familielevens zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het privé- en gezins- of familielevens in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezins- of familieleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Verzoeker beroept zich in de eerste plaats op een gezins- of familieleven met zijn Belgische vader. Hij stelt dat zijn vader 84 jaar oud is en gezondheidsproblemen kent, en deze bijstand van hem nodig heeft. Hij stelt dat dit ook is vastgesteld door het OCMW van Koekelberg en een arts, en daarnaast wordt bevestigd door zijn vader en zijn zus. Hij stelt dat hij geen financiële middelen heeft om zijn vader te helpen, maar dat hij dagelijks zijn vader bijstaat bij administratieve zaken en de bereiding van maaltijden. Hij betoogt dat niemand anders de zorg voor zijn vader op zich kan nemen, omdat zijn zus invalide zou zijn en niet zou weten hoe de zorg voor haar vader op zich te nemen. Daarnaast stelt hij verloofd te zijn. Zijn verloofde woont, zo stelt hij, niet in Namen, maar ergens in Nederland op een plaats waarvan de naam slecht werd begrepen door de interviewer.

Op lezing van de bestreden beslissing dient te worden aangenomen dat het ingeroepen gezins- of familieleven, alsook het gegeven dat verzoekers vader zorg nodig heeft, op zich in rekening is gebracht. Verzoeker kan niet dienstig zonder meer het tegendeel voorhouden. Zo kan in de beslissing worden gelezen als volgt:

“Verder laat hij aan de politie weten geen duurzame relatie of kinderen te hebben in België. Betrokkene verklaarde in het gesloten centrum dat zijn vader legaal in Koekelberg woont. Hij heeft zorg nodig. Verder laat hij weten dat hij een Nederlandse vriendin heeft die aan zee woont, [S.J.]. Ze woont in Namur volgens betrokkene. Betrokkene toont niet aan dat zijn vader niet kan rekenen op de mantelzorg van andere familieleden of van professionele zorgverstrekkers. Wat betreft betrokkenes verwijzing naar zijn Nederlandse vriendin, merken we op dat zijn verklaringen over de verblijfplaats van haar incoherent zijn, waar eveneens op gewezen werd door de sociaal assistente van het opvangcentrum.”

Het is niet betwist dat verzoekers vader legaal in België verblijft en deze gelet op zijn leeftijd en gezondheidstoestand zorg behoeft. Verweerder stelt evenwel dat niet is aangetoond dat verzoekers vader niet kan rekenen op de mantelzorg van andere familieleden of van professionele zorgverstrekkers. In deze omstandigheden is hij van mening dat de verwijderingsmaatregel niet in strijd is met artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker brengt thans een stuk van het OCMW van Koekelberg van 29 december 2017 naar voor, waarin wordt verklaard dat verzoeker vanaf 12 juni 2015 gedurende 10 dagen per maand bij zijn vader verblijft, om hem te helpen bij de dagdagelijkse administratieve zaken en het bereiden van maaltijden. Daarnaast legt hij een medisch attest van een huisarts van 19 december 2017 voor, waarin deze verklaart dat de vader de aanwezigheid van verzoeker nodig heeft omwille van zijn gezondheid en dit waar de vader mantelzorg behoeft. Verzoeker legt verder een recent schrijven van zijn zus voor, die verblijft in Asse, waarin zij verklaart dat verzoeker gewoonlijk hun vader bijstaat en hij 10 dagen per maand bij zijn vader verblijft.

Verweerder merkt in de nota met opmerkingen op zich correct op dat het voorgelegde medisch attest en het stuk van het OCMW van Koekelberg reeds dateren van enige tijd geleden, waardoor het niet geheel duidelijk is in welke mate deze stukken nog overeenstemmen met de huidige situatie. Verzoeker laat na hieromtrent meer recente stukken voor te leggen, los van het schrijven van zijn zus.

Zelfs aangenomen dat de toestand nog dezelfde is, en de zorg die verzoeker voor zijn vader opneemt maakt dat een familieleven niet zomaar kan worden uitgesloten, moet wordt vastgesteld dat verzoeker steeds illegaal dan wel precair in België heeft verbleven. Prima facie moet worden aangenomen dat hij midden 2015 zonder geldige binnenkomst- of verblijfsdocumenten naar België is gekomen. Hij diende vervolgens een verzoek om internationale bescherming in, dat binnen het jaar definitief werd afgewezen. Verzoeker werd tot tweemaal toe bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Hij geeft niet aan op enig ogenblik het Belgische en Schengengrondgebied te hebben verlaten, zodat lijkt te moeten worden aangenomen dat hij na afsluiting van zijn verzoek tot internationale bescherming tot zijn

aantreffen door de politie op 2 april 2019 steeds in illegaal verblijf was. Uit de stukken van het dossier blijkt ook niet dat verzoeker gedurende dit lange precair dan wel illegale verblijf in België een verblijfsaanvraag richtte tot het bestuur, bijvoorbeeld met verwijzing naar de aanwezigheid van zijn vader in dit land en de zorg die hij dan opneemt voor zijn vader. Verzoeker gaf tijdens het horen nochtans aan dat hij onder meer naar België is gekomen om zijn vader te helpen. Verzoeker stelt thans wel degelijk een dergelijke procedure te zijn opgestart, maar dit blijkt niet uit de voorliggende stukken. Het gegeven dat verzoekers raadsman in februari 2019 voor verzoeker een verzoek tot kosteloze rechtsbijstand indiende, staat nog niet gelijk met het indienen van een verblijfsaanvraag. Het ingeroepen familieleven werd dus ontwikkeld tijdens een periode waarin verzoekers verblijfssituatie maakte dat de betrokkenen er zich van bewust dienden te zijn dat het voortbestaan van het familieleven in België vanaf het begin precair was en hij heeft het zelf tot op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing blijkbaar nog niet nodig geacht om op basis van zijn thans ingeroepen familieleven daadwerkelijk een verblijfsaanvraag tot het bestuur te richten, niettegenstaande hij hier reeds jaren verblijft en hier dus ruimschoots de tijd voor heeft gehad. Zoals reeds werd aangehaald, kan in deze situatie enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM.

Verzoeker slaagt er op het eerste zicht niet in het motief onderuit te halen dat zijn vader ook kan rekenen op de mantelzorg van andere familieleden of van professionele zorgverstrekkers, waardoor niet blijkt dat deze aan zijn lot zal worden overgelaten. Zoals blijkt uit de voorliggende stukken, verblijft verzoekers zus in België en woont deze in Asse, en dus niet zo ver van haar vader. Verzoeker geeft thans aan dat zijn zus de zorg voor hun vader niet zou kunnen opnemen, omdat zij invalide zou zijn en niet zou weten hoe deze zorg op te nemen. Nergens ligt evenwel een begin van bewijs voor dat verzoekers zus eigen gezondheidsproblemen heeft, laat staan dat deze dan van aard zijn dat deze verhinderen dat zij de zorg voor haar vader opneemt. Voor het overige liggen ook geen concrete argumenten voor die maken dat verzoekers zus, die zo wordt herhaald niet ver van haar vader woont, niet in de mogelijkheid is om in te staan voor de zorg die hun vader nodig heeft. Verzoeker haalt het motief prima facie ook niet onderuit dat eveneens een beroep kan worden gedaan op professionele diensten van thuiszorg voor de vader. Er blijkt in de voorliggende omstandigheden geenszins dat de vereiste zorg voor verzoekers vader in het gedrag komt.

In zoverre verzoeker nog wijst op artikel 205 van het Burgerlijk Wetboek en het hierin bepaalde dat kinderen levensonderhoud zijn verschuldigd aan hun ouders die behoeftig zijn, herhaalt de Raad dat niet blijkt dat verzoekers vader in België zonder de vereiste zorg zal vallen. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij vanuit zijn herkomstland niet naar eigen vermogen kan bijdragen aan het levensonderhoud van zijn vader.

De thans bestreden beslissing houdt op zich ook enkel in dat verzoeker in de huidige situatie het grondgebied dient te verlaten en verhindert hem niet om opnieuw het grondgebied te betreden van zodra hij zich in het bezit heeft doen stellen van de vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. Er kan van verzoeker wordt verwacht dat hij, indien hij omwille van zijn vader hier verblijf wenst te houden, voor korte of lange duur, zelf de nodige stappen zet om hiertoe de geëigende verblijfsprocedure te starten, waartoe hij tot hiertoe steeds in gebreke is gebleven. Verzoeker kan vanuit zijn herkomstland steeds een verblijfsaanvraag richten tot het bestuur. Een eventueel tussenkomende negatieve beslissing is ook steeds aanvechtbaar bij de Raad.

In de thans voorliggende omstandigheden oordeelt de Raad dat, voor zover een beschermenswaardig familieleven tussen verzoeker en zijn vader moet worden aangenomen, niet blijkt dat verweerder hieromtrent een disproportionele beoordeling heeft doorgevoerd, rekening houdende met het gegeven dat verzoeker al die jaren nooit een verblijf op grond van dit ingeroepen familieleven heeft gevraagd en waar de zorg voor de vader ook kan worden gedragen door andere familieleden, in casu verzoekers zus, en professionele zorgverstrekkers.

In zoverre verzoeker zich ook nog zou wenssen te beroepen op een familieleven met zijn zus in België, volstaat de vaststelling dat op geen enkele wijze blijkt dat er tussen verzoeker en zijn zus sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsband. In deze omstandigheden blijkt geen beschermenswaardig familieleven.

De Raad gaat verder in op de door verzoeker ingeroepen relatie met een Nederlandse onderdaan.

Tijdens een gehoor op 2 april 2019 in de Franse taal antwoordde verzoeker, op de vraag of hij een duurzame relatie of kinderen heeft in België, ontkenkend. Tijdens een gehoor op 3 april 2019 – tijdens

hetwelke verzoeker blijkens het verslag van gehoor aangaf dat hij perfect Franse spreekt – gaf verzoeker vervolgens aan dat hij een Nederlandse vriendin heeft. Hij maakte ook melding van haar naam. Hij verklaarde dat zij aan zee woont. Vervolgens stelde hij dat zij in Namen woont. Erop gewezen dat Namen in België ligt en zeker niet aan zee, lokte dit blijkens het verslag een hele discussie uit waarbij verzoeker bleef volhouden dat zijn partner “aan zee in Namur woont”.

De Raad leest in bestreden beslissing dat verweerder gelet op verzoekers verklaringen geen gezinsleven aanvaardt dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, waar hij initieel zelf aangaf in België geen duurzame relatie te hebben en vervolgens incoherente verklaringen aflegde omtrent de verblijfplaats van zijn partner.

Verzoeker toont aan de hand van zijn uiteenzetting niet aan dat verweerder bij deze beoordeling enig relevant gegeven over het hoofd heeft gezien of hierbij op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld. Verzoeker geeft thans aan verloofd te zijn met zijn Nederlandse partner, maar elk begin van bewijs van een verloving of huwelijksplannen ontbreekt. Hij geeft verder ook geen enkele verdere uitleg over zijn relatie, zoals hoe lang hij en zijn partner elkaar dan wel reeds zou kennen en hoe lang zij reeds een relatie zouden hebben. Stukken die het ingeroepen gezinsleven kunnen staven worden ook niet aangebracht. Verzoeker stelt nog dat zijn vriendin niet in Namen woont, maar in Nederland, op een plaats waarvan de naam slecht werd begrepen door de interviewer, maar het verslag van interview geeft duidelijk aan dat verzoeker verklaarde dat zijn vriendin wel degelijk “aan zee in Namur woont”. Verzoeker laat thans ook na te verduidelijken waar zijn vriendin dan wel zou verblijven in Nederland aan de zee, zodat hij niet aannemelijk maakt dat er dan sprake zou kunnen zijn van een misverstand. Verzoeker duidt ook niet hoe het ingeroepen gezinsleven dan concreet zou worden beleefd waar zijn vriendin in Nederland woont en hij in België. Er is geen sprake van een samenwoning of van gezamenlijke kinderen.

In de voorliggende omstandigheden overtuigt verzoeker niet dat de relatie die hij heeft met een Nederlandse vrouw die woont in Nederland een voldoende stabiel en duurzaam karakter heeft opdat sprake is van een gezinssituatie die onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

Met betrekking tot enig privéleven van verzoeker dat losstaat van het ingeroepen gezins- of familieleven worden ten slotte geen concrete elementen naar voor gebracht.

In de thans voorliggende omstandigheden wordt een ernstige grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM niet aangetoond.

3.3.2.5. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99).

Er wordt benadrukt dat volgens het EHRM socio-economische of humanitaire omstandigheden in het land van bestemming enkel aanleiding kunnen geven tot een non-refoulement verplichting in zeer uitzonderlijke omstandigheden waar de humanitaire redenen tegen verwijdering klemmend zijn (EHRM 2 april 2013, nr. 27725/10, Samsam Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 9 april 2013, nr. 70073/10 en 44539/11, H. en B. v. Verenigd

Koninkrijk, par. 114). Dezelfde hoge drempel wordt gehanteerd met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer, waarbij het EHRM oordeelt dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Verzoeker stelt dat hij problemen heeft met zijn linkeroog en dat hij lijdt aan astma en diabetes.

Tijdens het horen voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing maakte verzoeker enkel gewag van astma en diabetes, niet van problemen met zijn linkeroog, zodat ook niet blijkt dat hiermee rekening kon worden gehouden. Enig begin van bewijs van oogproblemen ligt ook niet voor.

Waar verzoeker verklaarde te lijden aan astma en diabetes, wordt in de bestreden beslissing gewezen op een medisch attest van de arts van het gesloten centrum, waarin deze na een medisch onderzoek van verzoeker verklaart dat deze niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM. Verweerder stelt nog dat verzoeker geen elementen aanbrengt die bewijzen dat hij lijdt aan een ziekte die hem belemmert terug te keren naar zijn herkomstland. Hij oordeelt dat in casu niet blijkt dat er sprake is van dwingende humanitaire redenen die pleiten tegen een uitwijzing en weerhoudt geen schending van artikel 3 van het EVRM.

Er wordt vastgesteld dat verzoeker thans enkel een medisch stuk kan voorleggen dat bevestigt dat hij diabetes heeft. Hij voegt zo een stuk van de medische dienst van het gesloten centrum dat bevestigt dat er bij hem diabetes werd vastgesteld en dat hiervoor een medicamenteuze behandeling werd opgestart.

Zoals verweerder correct stelt in de nota met opmerkingen blijkt niet dat verzoeker het op enig ogenblik tijdens zijn verblijf in België nodig achtte om een verblijfsaanvraag om medische redenen in te dienen. Er blijkt ook niet dat hij concreet een dergelijke aanvraag zou voorbereiden. Hij legt zelf verder geen medische stukken voor die toelaten vast te stellen dat er sprake is van een ernstige gezondheidsproblematiek die hem verhindert te reizen of die van aard is dat deze onbehandeld hem dreigt bloot te stellen aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Zoals verweerder correct stelt in de bestreden beslissing, oordeelde de centrumarts na medisch onderzoek van verzoeker dat deze niet lijdt aan een ziekte die hem dreigt bloot te stellen aan behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. Verzoeker legt ook geen begin van bewijs voor dat hij dan eventuele medische zorgen niet kan verkrijgen in zijn herkomstland. In deze omstandigheden oordeelt de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat er sprake is van een uitzonderlijke situatie, waarin de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn.

Verzoeker overtuigt ook niet dat hij voor het overige gegronde redenen heeft om vreezen voor behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar zijn herkomstland. In dit verband volstaat het te verwijzen naar de negatief afgesloten procedure om internationale bescherming die verzoeker doorliep in België. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat op dit punt thans nieuwe gegevens zouden spelen, die een hernieuwd onderzoek noodzakelijk maken.

Een ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM blijkt niet.

3.3.2.6. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. In zoverre rekening moet worden gehouden met het gezins- en familieleven en met de gezondheidstoestand, vormt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een weerspiegeling van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Uit de voorgaande bespreking van het middel blijkt reeds voldoende dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing rekening hield met zowel het gezins- en familieleven van verzoeker als met zijn gezondheidstoestand, en in dit verband prima facie een zorgvuldige en redelijke beoordeling in het kader van de artikelen 3 en 8 van het EVRM heeft plaatsgevonden.

Er blijkt verder niet dat verzoeker minderjarige kinderen heeft op het Belgische of Schengengrondgebied

In deze omstandigheden kan een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet prima facie niet worden vastgesteld.

3.3.2.7. Verzoeker betwist nog dat er sprake is van een risico op onderduiken, waar hij dagelijks verblijft ofwel bij zijn vader ofwel bij zijn zus. Verzoeker betwist evenwel op zich het motief niet dat hij zelf reeds duidelijk heeft gemaakt dat hij zich niet aan een verwijderingsmaatregel wenst te houden, waar hij reeds op 13 januari 2016 bevel kreeg om het grondgebied te verlaten, maar tot op datum van vandaag weigerde hieraan gevolg te geven. Hij toont niet aan dat het kennelijk onredelijk is om in deze situatie te oordelen dat het weinig waarschijnlijk is dat hij thans wel vrijwillig gevolg zal geven aan de nieuwe beslissing tot verwijdering. Zijn huidig betoog vermag prima facie ook niet alsnog enige kennelijke onredelijkheid in de beoordeling aan te tonen. Zo vroeg verzoeker tijdens zijn gehoor op 3 april 2019 zelf om hem enkele dagen te geven zodat hij dan naar Frankrijk of zo kan gaan, terwijl verzoeker in uitvoering van de bestreden beslissing het gehele Schengengrondgebied moet verlaten en niet blijkt dat hij bijvoorbeeld in Frankrijk legaal kan verblijven.

3.3.2.8. Verzoeker maakt op het eerste zicht niet aannemelijk dat met enig concreet en relevant gegeven ten onrechte geen rekening is gehouden. Zijn betoog laat op het eerste zicht ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt prima facie niet.

3.3.2.9. Het enig middel is niet ernstig.

3.3.3. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. CUYKENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

I. CORNELIS